

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه - کابل

۰۵ نومبر ۲۰۲۰

یونس نگاه

با کی سخن بگوئیم؟

یک) برخی دولتی‌ها ازین که مردم به‌جای تروریستان به‌جان دولت می‌چسپند به‌خشم می‌آیند. از جمله "صالح" در یادداشت‌های فیسبوکی‌اش بارها منتقدان خود و دولت را تهدید کرده است. اما دولتی‌ها نمی‌دانند که سخن گفتن مردم، حتی با خشم و دشنام، باید مایه شادی‌شان باشد، چون نشان می‌دهد که مردم هنوز کاملاً از آنچه دولت و دستگاه خوانده می‌شود رو نگردانده‌اند.

دو) انتقاد از آنانی که دست‌به‌ماشه دربرابر تان ایستاده و جز کشتن شما به چیز دیگر قانع نیستند، بی‌نتیجه است. طالب و داعش شایسته سخن شما نیستند. این که محصلان یک روز پس از کشتار برآمده به طالبان با زبان نرم بگویند ما را نکشید، مرمی کم می‌آورد، نشانه خوبی نیست. این واکنش نشانه بیچارگی و عدم آگاهی ماست. شعارها می‌گویند ما هدف‌مند مبارزه نمی‌کنیم، خطر را جدی نمی‌گیریم و در پی تصاحب ابزار مبارزه (رهبری تفنگ، پول، چوکی و سیاست کشور) نیستیم تا دست قاتلان را از گلوی خود دور کنیم.

سه) دولتی‌ها بر نهادها، سیستم و امکاناتی چمیر زده‌اند که مال مردم است و باید در دفاع از مردم و برای بهبود زندگی مردم استفاده شود. وزارت دفاع مال مردم است، ارگ و موترهای شیشه‌سیاه مال مردم است. ازین‌رو مردم حق دارند هنگام سختی به این امکانات و ابزار خود اتکاء کنند و داد بزنند که سپرهای ما کجاست؟ تفنگ‌های ما را کدام خاینان ضبط کرده‌اند؟ از تروریست، پاکستان، امریکا و داعش نالیدن فقط ناله است، اما فشار آوردن بر دولت و تلاش برای اصلاح، تغییر یا تصاحب نهادها و ابزار ملی مبارزه است. با تروریست سخن نگوئیم، با خود (همدیگر) سخن بگوئیم.

از تروریستان انتقاد نکنیم، غاصبان قدرت و نمایندگی مردم را زیر فشار قرار دهیم.

چهار) دولتی‌ها از روزی بترسند که مردم آنان را شایسته نفرین خود ندانند.